

Диптих

Борис Олійник

I

За все, що взяв од пирога життя,
Платити доведеться по рахунку:
За перший успіх і за краплю трунку,
За юний гріх і спалах поцілунку,
Ба, й за прискорене серцебиття
Платити доведеться по рахунку.

То що – не руш? Не рухайся?
Дарма:
За поміркованість, гладку і ситу,
Собі і дітям прощу не купити.
Отож бери своє. Хоч буде чим платити,
Коли рахунок виставить зима.

II

Віддай усе, що взяв, і освятись.
Ще більше, ніж узяв, зумій віддати.
Стоїть на видноколі світла мати –
У неї вчись.

Вона тебе у всесвіт віддала.
О, як боліло їй – аж кров біліла,
Коли вона себе в тобі родила!
Нічого не залишила собі:

Свою красу, непогрішимо світлу,
Передала тобою в лоно світу
І увійшла в космічний колообіг.
Тепер тобі платити час настав,

Зумій-но надароване віддати:
Себе пізнати. Народити матір.
Углиб розбудувати отчу хату.
В космічний колобіг синів послати...

А ти гадав: безсмертя - річ проста?